

Ja hem explicat que en Quintana gaudia caminant. Arribat el cas, aguantava –no amb cert esforç– dotze hores de camí, ó més... Qui ens en dona testimoni és el seu company de camí en Jaume Riera i Prat, amb qui feu sortides d'aquelles que quan son explicades fan venir una mica de salivera...

En Jaume Riera va tenir l'encert de passar al paper la pel·lícula d'aquestes sortides. Més endavant en farem transcripció.

Hom el recorda àgil, caminant compassat, cadenciós, com si estigués seguint el ritme d'una música etèria. Quasi com si el seu cos flotés.

Al seu favor tenia que no era obès.

Passa més aviat llarga, seguida, harmoniosa, continuada i segura...

També –aquesta és la part lamentable– recolzat a bastons per pogué caminar dons estava afectat per l'artrosi abundantament. En vàrem parlar algunes vegades i els Metges ja li tenien preparat l'intervenir-lo per tal d'implantar-li pròtesi a ambdós malucs.

Tenia una por, un temor cerval, a la Sala d'Intervencions. No és va deixar operar. Va fer les mil i una per guarir-se de l'artrosi... inútilment.

En Jaume Riera explica que, en Quintana, –als últims temps de sortir junts– quan feien una aturada per descansar una mica, es descalçava, i es ruixa-

va peus i turmells amb un esprai pel dolor... En Riera quan parla d'en Quintana reviu temps passats recordant l'esperit excursionista que, encertada i enyorosament, defineix amb una magnífica paraula: **GERMANOR.**

Vegi's el que va escriure Jaume Riera i Prat al respecte:

*"En l'escrit **Records d'un excursionista o muntanyenc** que vaig fer l'any 1992, comento dues excursions amb en Josep Quintana. En una d'elles férem els pics del Carlit i el Canigó. A l'altra vam fer Sant Cristòfor de Toses, Puigmal, Núria i Queralbs.*

Per cert que la Guardia Civil ens va seguir força estona, fins que un d'ells em va reconèixer i va dir al seu company "pero si es el padre de la chica". Llavors ens van deixar. (Una de les meves filles va passar una temporada a Toses i a la casa on estava allotjada, que era una espècie d'hostal, ells, els de la Guardia Civil hi anaven a fer el "toc" i a jugar a cartes).

A més, també amb altres companys férem Maranges, els Angorcis –on hi vàrem dormir–, el pic de Puig-Pedrós, els llacs de Malniu, el poble de Guils i Puigcerdà.

Aquestes sortides les vam fer entre 1970 i 1980. Ell tenia 56 anys i jo 62.

Amb en Josep Quintana sempre vam actuar "en comú". Les despeses del cotxe –gasolina, oli, i demés que poguessin haver-hi– es pagaven del fons comú que fèiem. Ell era el responsable del cotxe; jo atenia les despeses d'Hotels, beures, i altres coses i tant ell com jo teníem de fornir la meva butxaca (la caixa) quan estava buida, o quasi bé.

A les excursions, a més de les motxilles, no ens deixàvem mai les màquines de fotografiar per si teníem de fer-les servir.

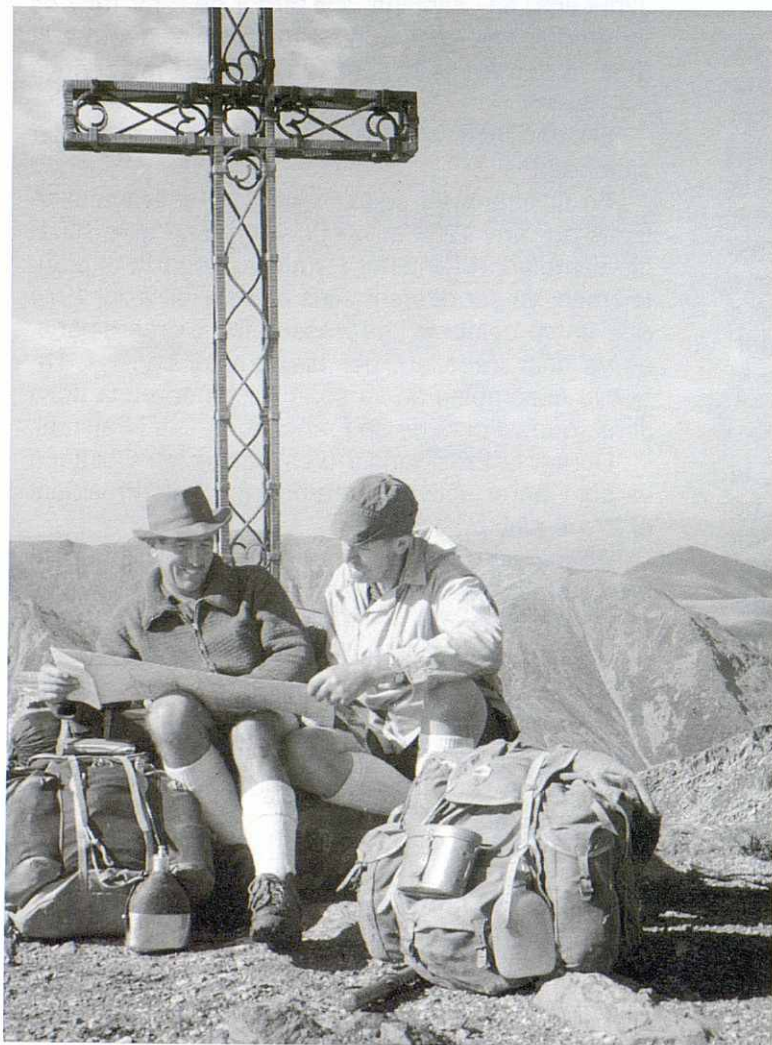
Entre altres llocs vam anar a Formigal, llac d'Artante, Gavernie, l'Aude, Ainsa, Balneari de Turbó, la Vall d'Isabena, Balneari de Benasc, Vall d'Ordesa, Vall de Pineta, Vall d'Aran, Andorra... o sigui que vam seguir força Pirineu, tant Francés com Català.

Deixeu-me que torni enrera.

Diu la dita que "després de la tempesta ve el bon temps". A nosaltres també, "després de la guerra ens va arribar la pau". Però quina pau... semblava can "Pixoli". Aquesta "Pixolada" em va durar fins al 1960, al menys a mi.

A l'Agrupació hi havia força ambient; Junta nova; alguns socis no van tornar de la maleïda guerra –descansin en pau–; van entrar socis nous; els com ara jo, érem a la Junta, encara que les obligacions familiars cada dia eren més condicionants -ho dic per el que a mi respecta.

He dit que van venir socis nous i un d'aquests va ser en Josep Quintana i Garreta. Ell va donar nova empenta a l'Agrupació. Que feia l'entitat en aquells temps de pega?. Jo dic que va fer forces activitats.

En Josep Quintana amb el seu amic Jaume Riera a dalt de la Pica del Canigó, l'any 1990. Foto J. Riera